

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci

žalobce: **M. K. T.**, narozen xx. x. xxxx, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v České republice bytem Ch.,
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 11. 2019, č. j. MV-138300-4/SO-2019,
takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 1. 11. 2019, č. j. MV-138300-4/SO-2019 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 14. 8. 2019, č. j. OAM-10430-

40/TP-2018 (dále jen „*rozhodnutí správního orgánu I. stupně*“), kterým byla podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žádost podaná podle § 87h odst. 2 písm. b) téhož zákona o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky, neboť nebyla splněna podmínka společného soužití s otcem, občanem České republiky, na území.

Žaloba

2. V úvodu své žaloby namítl žalobce, že správní orgán I. stupně v předcházejícím řízení věc po právní stránce nesprávně posoudil, nevypořádal se s vyjádřeními žalobce jako i s důvody odvolání a jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodu. Žalovaná se řádně nevypořádala s odvolacími námitkami, neboť pouze převzala argumentaci správního orgánu I. stupně a jeho rozhodnutí aprobovala, čímž vyjádřila také souhlas s postupem a rozhodnutím správního orgánu I. stupně. Z těchto důvodů považuje žalobce rozhodnutí správních orgánů obou stupňů za nezákonná a nepřezkoumatelná.
3. Žalobce setrval rovněž na námitce týkající se důvodu zamítnutí jeho žádosti, když rozhodnutí správního orgánu I. stupně potažmo i rozhodnutí žalované jsou podle jeho názoru nepřiměřená z hlediska jejich zásahu do jeho rodinného a soukromého života. Žalobce rozhodně nesouhlasí se závěry, ke kterým v této věci dospěla žalovaná, neboť je přesvědčen, že jsou vyjádřením přepjatého formalismu ze strany správních orgánů a nezakládají se na zjištěných skutečnostech, resp. jsou v rozporu s tvrzeními žalobce, což v důsledku znamená, že žalovaná se s námitkami uvedenými v odvolání náležitě nevypořádala.
4. Dále žalobce uvedl, že pokud správní orgán poukázal na Úmluvu o právech dítěte (dále jen „*Úmluva*“) v tom směru, že počítá s oddělením dětí od rodičů, potom žalobce ve vztahu k článku 9. této Úmluvy uvádí, že z něj vyplývá, že správní orgán nikterak neodůvodnil své stanovisko, že se v případě žalobce jedná o situaci předvídanou Úmluvou, aby mohlo dojít k jeho oddělení od rodičů. Není zde pravomocné soudní rozhodnutí, na základě kterého by bylo oddělení realizovatelné, není tu ani zájem dítěte, který by byl podnětem pro vydání takového soudního rozhodnutí, o žalobce v rodině se rodiče, resp. matka za účasti otce, vzorně starají a rozhodně zde není tak důležitý veřejný zájem, aby mohl převážit zájmy nezletilého dítěte, do jehož života napadené rozhodnutí zasahuje. V souvislosti s výše uvedeným žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 47/2016 -57, podle něhož je nutné při jakékoli činnosti orgánů veřejné moci týkající se dětí dbát jejich nejlepšího zájmu.
5. Žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-34, namítl, že správní orgány nezohlednily parametry, které bylo nutno zvážit v případě aplikace neurčitěho právního pojmu „*nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života*“. Správní orgány tedy tímto postupem způsobily nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, když rezignovaly na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů jak k osobě žalobce, tak jeho rodinných příslušníků, resp. hodnotily pouze skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce, kdyžto jiné okolnosti nezbytné pro vynesení vyváženého rozhodnutí záměrně přehlížely.

6. Žalobce je tedy přesvědčen o nepřiměřenosti rozhodnutí žalované, a proto je nutné toto rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné a nezákonné s ohledem na nedostatečně zjištěný stav věci a na nesprávnou aplikaci právních předpisů. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované

7. Ve svém vyjádření k žalobě odmítla žalovaná vznesené žalobní námitky a odkázala na spisový materiál a na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále žalobkyně uvedla, že je toho názoru, že **napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád v § 68 odst. 3 stanoví pro odůvodnění rozhodnutí.** Žalovaná tak přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, jak se vypořádala s námitkami žalobce uvedenými v odvolání, a z jakých důvodů je považovala za mylné či nerozhodné a jakými úvahami se řídila při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů. Z uvedených důvodů je žalovaná přesvědčena, že věc byla posouzena správně a v souladu se zákonem.
8. K tomu dále uvedla, že v daném případě bylo v průběhu správního řízení prokázáno, že otec žalobce, státní občan ČR, s žalobcem na území společně nežije (ve smyslu sdílení společného bydliště a společné domácnosti). Společné soužití žalobce na území realizuje se svojí matkou. V daném případě tak nejsou dány důvody dle § 87h odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. důvody pro vydání povolení k trvalému pobytu z humanitárních důvodů, a v důsledku toho žalovaná **navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.**

Ústní jednání

9. Jednání konaného dne 4. 3. 2020 se zúčastnil pouze zaměstnanec žalované pověřený jejím zastupováním, neboť za stranu žalobce se k jednání nedostavil nikdo. Jelikož žalobce ani jeho právní zástupce nijak svou neúčast soudu neomluvili, ani neuvedli důvody pro odročení jednání, neshledal v takovém případě soud překážku bránící v projednání věci za jejich nepřítomnosti. Poté, kdy mělo být uděleno slovo straně žalobce, předseda senátu ve stručnosti shrnul obsah žaloby a ve zbytku na ni odkázal. Žalovaná se po udělení slova vyjádřila, a to tak, že zdůraznila důvod, pro nějž byla žádost žalobce zamítnuta a ve zbylém odkázala na své vyjádření k žalobě a odůvodnění napadeného rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V závěru jednání obě strany setrvaly na svých závěrech učiněných ve svých podáních.

Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.r.s.).

11. Žaloba nebyla shledána důvodnou.
12. Při rozhodování věci vycházel soud ze správního spisu, z něhož vyplývá, že žalobce podal dne 25. 7. 2018 žádost o povolení k trvalému pobytu na území ČR za účelem „sloučení s občanem ČR - otcem dítěte narozeného na území ČR“, přičemž za svého otce označil L. M. a doložil svůj rodný list. Matka žalobce paní T. T. L. A. je státní občankou Vietnamské socialistické republiky a v současné době nemá žádné pobytové oprávnění v České republice, kde pobývá na přiznaný odkladný účinek žalobě proti rozhodnutí o nepovolení k přechodnému pobytu na území.
13. Správní orgán I. stupně uvedenou žádost podřadil pod ustanovení § 87h odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. humanitární důvody.
14. V průběhu řízení bylo zjištěno, že do rodného listu žalobce byl pan L. M. zapsán souhlasným prohlášením rodičů dne 9. 7. 2018. V rámci provedených pobytových kontrol bylo zjištěno, že žalobce bydlí se svou matkou na jiné adrese než otec. Matka žalobce policistům provádějícím pobytovou kontrolu sdělila, že se otec na péči o žalobce nepodílí výchovně ani finančně, navštěvuje je velmi málo. Žalobcův otec pobytové kontrole sdělil, že je pravdou, že se na péči o syna nepodílí, přestože v dané době bydlel se svou tehdejší přítelkyní, uvedl, že uvažuje, že by někdy se žalobcem a jeho matkou žil.
15. V průběhu správního řízení byl vyslechnut žalobcův otec. Uvedl, že žalobce a jeho matku navštěvuje zhruba jednou týdně, syna vídá 2x až 3x za měsíc, popsal způsob, kterým se s matkou žalobce seznámili a jejich zhruba roční vztah, přičemž matku žalobce opustil ještě před narozením žalobce. Doplnil, že na výživu žalobce platí 1 000 Kč měsíčně; v době pobytové kontroly neměl dostatek finančních prostředků, ale svůj dluh již splatil, občas koupí výživu Hipp. Otec žalobce dále uvedl, že není ochoten podstoupit test DNA k tomu, aby žalobce mohl nabýt státní občanství České republiky. Pokud by matka žalobce musela z území vycestovat, neplánuje, že by si jej ponechal u sebe. S vycestováním žalobce do Vietnamu by souhlasil.
16. Rozhodnutím ze dne 14. 8. 2019, č. j. OAM-10430-40/TP-2018, správní orgán I. stupně žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu dle § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců zamítl, neboť nebyly potvrzeny důvody dle § 87h zákona o pobytu cizinců. Správní orgán nejprve vyložil, že žádost žalobce posoudil podle § 87h odst. 2 písm. b) bod 2 zákona o pobytu cizinců, totiž jako žádost o povolení k trvalému pobytu podanou z humanitárních důvodů. Takové žádosti lze vyhovět toliko tehdy, je-li důvodem žádosti společné soužití mezi nezletilým dítětem státního občana ČR a tímto občanem. Žalobce přitom podle správního orgánu I. stupně prokázal, že je rodinným příslušníkem občana České republiky, že je nezletilým a že jeho rodič-občan ČR, tedy otec, je na území ČR přihlášen k trvalému pobytu. Dále se správní orgán I. stupně zabýval otázkou společného soužití. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu dovodil, že se jedná o situaci, kdy rodič s dítětem skutečně žije, tedy s ním sdílí společnou domácnost tak, aby mohlo dojít k realizaci rodinného života. Z provedeného dokazování dospěl k závěru, že společné soužití mezi žalobcem a jeho otcem, občanem ČR není dáno, protože spolu nebydlí a péče ze strany otce se omezuje na finanční příspěvky na jeho výživu, sporadické nákupy kojenecké výživy a zřídka návštěvy.

17. Proti výše uvedenému prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání. Žalovaná v napadeném rozhodnutí k odvolacím námitkám žalobce uvedla, že bylo jednoznačně prokázáno, že žalobcův otec a žalobce spolu nežijí a v jejich případě není dán znak společného soužití. Pokud jde o přiměřenost dopadů vydaného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce, konstatovala žalovaná, že je nutno ji zkoumat z hlediska článku 8 Evropské úmluvy o lidských právech. S ohledem na nedostatek kontaktu mezi žalobcem a jeho otcem, nepovažovala žalovaná možné přerušení jejich styku za nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce, který může následovat svou matku do Vietnamu, kde má matka, jež se v ČR zdržuje od roku 2011, možnost vybudovat si zázemí.
18. S jednotlivými žalobními námitkami se soud vypořádal následujícím způsobem.
19. Nejprve se soud zabýval žalobním bodem, podle něhož se žalovaná nevypořádala s vyjádřeními žalobce a odvolacími důvody, když pouze převzala argumentaci správního orgánu I. stupně, takže je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
20. Soud především konstatuje, že tento žalobní bod je formulován natolik obecně, že jej soud může vypořádat pouze ve stejné míře obecnosti, neboť žalobce nespecifikoval, s jakými jeho vyjádřeními, popřípadě odvolacími důvody se žalovaná nevypořádala. Na tomto místě soud připomíná, že § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. stanoví, že žaloba musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Nejvyšší správní soud k tomu ve svém rozsudku ze dne 8. 12. 2005, č. j. 6 Azs 101/2004-52, uvedl: *„Žalobní musí být formulován konkrétně, aby byl jasně vymezen předmět soudního přezkumu. Připuštěním vágních a nekonkrétně formulovaných žalobních bodů by toto ustanovení ztratilo smysl.“* Žalobní bod je tedy spojením jak skutkových tvrzení, tak i jejich právního posouzení. Kvalitu, v jaké má být žalobní bod formulován, nastínil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, uvedl, že za žalobní bod je nutné považovat *„[...] každé vyjádření žalobce, z něhož byt i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím tvrzené domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum“*. Podmínku konkrétního vyjádření žaloby zdůraznil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 27. 11. 2013, č. j. 8 Afs 31/2013-45: *„Žalobce je však povinen vylíčit již v žalobě, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit pouze s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.“* Těmto

požadavkům však formulace daného žalobního bodu nedostála a není věcí soudu, aby svou aktivitou nahrazoval nedostatek procesní aktivity žalobce, totiž aby za něj jakýmkoli způsobem domýšlel či dotvářel nedostatečně konkrétně formulované žalobní body. Takový postup by byl v přímém rozporu se zásadou rovnosti účastníků.

21. V obecnosti nastolené formulací žalobního bodu pak soudu nezbylo než konstatovat, že tuto vadu v napadeném rozhodnutí neshledal. Námitky, které proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně formuloval žalobce v rámci svého odvolání, byly v napadeném rozhodnutí řádně vypořádány. Z napadeného rozhodnutí, stejně jako z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, je zřejmé, z jakých důvodů správní orgány rozhodly právě tak, jak rozhodly, a z jakého důvodu nebyly žalobcovy námitky shledány důvodnými. Tento žalobní bod tedy není důvodný.
22. V dalším žalobním bodě žalobce namítl nesprávné právní posouzení věci.
23. Rovněž k tomuto žalobnímu bodu je soud nucen konstatovat, že jej žalobce formuloval velmi obecně až vágně.
24. Správní orgány zamítly žalobcovu žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dle 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců, neboť nebyly potvrzeny důvody dle § 87h zákona o pobytu cizinců. Podle § 87k odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí: *„Ministerstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, pokud nejsou splněny podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu uvedené v § 87g nebo 87h.“* Dle § 87h odst. 2 písm. b) bod 2. zákona o pobytu cizinců: *„Ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu, žádá-li o vydání tohoto povolení jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě státního občana České republiky 1a), který je na území přihlášen k trvalému pobytu, nebo jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě občana jiného členského státu Evropské unie, kterému bylo vydáno povolení k trvalému pobytu na území, je-li důvodem žádosti jejich společné soužití.“*
25. Obecně vzato lze konstatovat, že právní posouzení věci je nesprávné, jestliže správní orgán posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu určil sice správně, ale nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.
26. Žalobce však nekonkretizoval, v čem dle jeho názoru nesprávné právní posouzení, jehož se měly v jeho případě správní orgány dopustit, spočívá. Ani z kontextu žaloby pak není zřejmé, v čem žalobce tuto jím tvrzenou vadu správních rozhodnutí spatřuje.
27. Proto soud přezkoumal napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně alespoň v obecnosti, přičemž dospěl k závěru, že vadou nesprávného právního posouzení netrpí. Správní orgány správně posoudily žalobcovu žádost o trvalý pobyt jako podanou podle § 87h odst. 2 písm. b) bod 2. zákona o pobytu cizinců. Řádně se správní orgán I. stupně zabýval splněním jednotlivých podmínek tohoto ustanovení a jeho závěr o tom, že žalobce nesplňuje podmínku spolužití se svým otcem, občanem České republiky, je důvodný a

dovozený přezkoumatelným způsobem na základě ve správním řízení shromážděných podkladů, zejména, ale nikoli výlučně, na svědecké výpovědi samotného žalobceva otce.

28. Nesplnění této podmínky udělení povolení k trvalému pobytu rezultuje v zamítnutí podané žádosti podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců. I tuto právní kvalifikaci správní orgány zvolily způsobem odpovídajícím zjištěnému skutkovému stavu, a též ji řádně odůvodnily.
29. Tento žalobní bod proto soudu nezbylo než vyhodnotit jako nedůvodný, neboť správní orgány se nedopustily nesprávného právního posouzení. Tuto vadu pak nelze shledávat ani v tom, že se žalovaná se správnými závěry správního orgánu I. stupně ztotožnila, neboť závěry správního orgánu I. stupně byly správné a žalovaná se vypořádala i s odvolacími námitkami žalobce. Není vadou žalobou napadeného správního rozhodnutí, pokud i na podkladě řádného vypořádání odvolacích námitek aprobuje správné závěry správního orgánu I. stupně.
30. Konečně žalobce uvedl, že rozhodnutí správních orgánů jsou nepřiměřená z hlediska jejich dopadů do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce poukázal na čl. 9 Úmluvy o právech dítěte a uvedl, že správní orgány nijak neodůvodnily své stanovisko, že žalobcova situace je situací předvídanou Úmluvou o právech dítěte, aby mohlo dojít k jeho oddělení od rodičů. Současně žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-34, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 47/2016-57. Ve světle této judikatury správní orgány dle mínění žalobce nevzaly do úvahy ta hlediska, která do ní vzít měly a tím způsobily i nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí.
31. Soud především předesílá, že v projednávaném případě nebyly správní orgány povinny provést hodnocení dopadů jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ze samotného zákona o pobytu cizinců. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců totiž platí: *„Přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.“* To však není případ žalobce. Žalovaná nicméně správně identifikovala, že s ohledem na situaci žalobce a jeho věk je třeba přiměřenost dopadů rozhodnutí zkoumat z hlediska mezinárodněprávních závazků České republiky. To odpovídá i závěrům plynoucím z judikatury Nejvyššího správního soudu. V ní byl přijat závěr, že nevyžaduje-li zákon, aby konkrétní rozhodnutí bylo posouzeno z hlediska své přiměřenosti, jedná se o vyjádření názoru zákonodárce ohledně typově nízké závažnosti dopadů takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Dle závěrů obsažených např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30 to ještě samo o sobě neznamená, že by byly správní orgány absolutně zproštěny povinnosti přiměřenost dopadů takového rozhodnutí v konkrétním případě zkoumat, neboť je nutno, aby byly respektovány mezinárodní závazky České republiky, v těchto případech jmenovitě čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zakotvující právo na soukromý a rodinný život. Ustanovení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je přímo aplikovatelné a má přednost před zákonem. V případě, kdy zákonodárce

vyhodnotil možné dopady do soukromého a rodinného života určitého typu rozhodnutí jako nízké, je však třeba, aby se správní orgány relevantním způsobem dozvěděly, že je na místě se jimi i přesto zabývat. V rozsudku ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017-35, uvedl Nejvyšší správní soud, že je věcí účastníka správního řízení, aby v takové situaci porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, respektive nepřiměřenost dopadů takového rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života namítl. Tím je pak založena povinnost správních orgánů se touto otázkou zabývat i přesto, že to zákon obecně nevyžaduje. V daném případě potřeba posouzení přiměřenosti plyne přímo ze správního spisu. Žalovaná provedla posouzení přiměřenosti jak z hlediska článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tak čl. 10 odst. 2 Úmluvy o právech dítěte.

32. Soud dále konstatuje, že správní orgány provedly dostatečné šetření žalobcovy osobní situace. V rámci správního řízení byla provedena pobytová kontrola, z jejíhož výsledku se podává, že žalobcův otec se žalobcem a jeho matkou nesdílí společnou domácnost, matčin sousem žalobcova otce vůbec neznal. V rámci úředního záznamu o výsledcích pobytové kontroly bylo zaznamenáno i vyjádření žalobcova otce, který uvedl, že žalobce a jeho matku navštěvuje každý den, ale finančně ani jiným způsobem se na jeho výchově nespolutopodílí. Žalobcův otec byl rovněž ve správním řízení vyslechnut jako svědek; potvrdil, že s matkou žalobce nežije, přispívá jí 1 000 Kč měsíčně na péči o žalobce, občas mu koupí umělou výživu Hipp. Za žalobcem se zajde podívat dvakrát až třikrát za měsíc, ale ven na procházku si jej nebere. Kromě finančních příspěvků se o syna nestará. Nebyl by ochoten podstoupit testy DNA svého otcovství, aby mohl žalobce získat české občanství, ani kdyby jejich náklad byl hrazen správním orgánem. S vycestováním žalobce do Vietnamu by souhlasil. Žalobcova matka odmítla ve správním řízení vůbec vypovídat.
33. Na základě takto rekapitulovaného obsahu zjištění, která ve správním řízení učinily správní orgány, nelze přisvědčit žalobcovu tvrzení, že správní orgány rezignovaly na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů svých rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobce a jeho rodinných příslušníků, resp. že hodnotily pouze skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce. Správní orgány se zabývaly jak situací žalobce, tak jeho otce; matka jim tuto možnost zúžila svým odmítnutím výpovědi, ale její situace je správním orgánům známa z řízení o žádosti o povolení k přechodnému pobytu (její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 6. 2018, č. j. MV-51008-4/SO – 2018, byla Krajským soudem v Plzni ve věci vedené pod sp. zn. 30 A 170/2018 zamítnuta dne 18. 2. 2020, jak je soudu známo z jeho úřední činnosti).
34. Dále soud konstatuje, že sám žalobce ve správním řízení netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, jimiž by se snad měly správní orgány zabývat nad rámec těch, s nimiž se vypořádal správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí, a to ani v podaném odvolání. Rovněž ve své žalobě představil žalobce pouze velmi nekonkrétní argumentaci, v níž neuvádí žádné specifické okolnosti, které by snad mohly v posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí správních orgánů do jeho soukromých a rodinných poměrů hrát roli.

35. Tvzení žalobce, že se o něj jeho rodiče vzorně starají, s ohledem na svědeckou výpověď jeho otce neobstojí. Žalobcův otec jednoznačně vypověděl, že kromě finančních příspěvků se na výchově a péči o žalobce nijak nepodílí. Vidá se se žalobcem snad dvakrát, snad třikrát měsíčně a souhlasil by s jeho vycestováním do Vietnamu. Takové jednání podle názoru soudu nelze nazvat vzorným staráním se o jednoleté dítě. Pokud jde o situaci matky, která o žalobce skutečně pečuje a na jejíž péči je ostatně žalobce s ohledem na svůj věk závislý, soud opakuje již shora řečené; matčina žaloba proti rozhodnutí žalované, kterým byla v jejím případě zamítnuta žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, byla zdejším soudem pravomocně zamítnuta. I žalobcova matka tak bude muset z území České republiky odcestovat do Vietnamu. Napadené rozhodnutí tak nebude pro žalobce znamenat odloučení od pečujícího rodiče. Vzhledem k jeho věku si žalobce nemohl na území České republiky ještě vytvořit své vlastní sociální zázemí v podobě přátel či kolektivu mateřské školy; jeho vycestování tak pro něj ani nebude fakticky znamenat vytržení z jeho sociálních vazeb a odloučení od jemu známého kolektivu. Soudu není ze žalobcovy argumentace některými rozhodnutími Nejvyššího správního soudu či článku 9 Úmluvy o právech dítěte zřejmé, jak by jim napadené rozhodnutí odporovalo, neboť hlediska jimi postulovaná byla v napadeném rozhodnutí respektována.
36. Proto soud uzavírá, že ani tento žalobní bod nebyl shledán důvodným. Jelikož byly nedůvodnými shledány všechny v žalobě uplatněné žalobní body, soud žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

37. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 4. března 2020

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu

